

Mazoni visita Beethoven

Text > JOSEP PUJOL COLL

Il·lustració > IVÁN GARCÍA

Salvador Dalí deia, i amb raó, que el problema que hi ha amb la joventut actual és que no en formem part. L'argument ve a tomb per la mala consciència amb què de vegades afronto aquesta secció, ja que la major part de la música que se suposa que escolten els joves no hi sol aparèixer. Amb prou feines sé el que van fent artistes gironins com Tramma, Doble & Hug Sound, Laura West o Abril Gabriele. D'entrada ja hi tinc poca curiositat, i les vegades que he provat de tastar aquests nous talents a les xarxes, on triomfen, em costa connectar-hi, m'envaïx una sensació de *déjà entendu* i alhora un complex de vell repatani crític amb les noves modes de pentinats. Per això callo, alleujat perquè Xavier Castellón i Ramon Moreno, a la secció de discos, ja supliran les meves mancances amb ressenyes ben fonamentades.

Ben bé a la ratlla dels meus interessos hi ha Jaume Pla, *Mazoni*, que ja passa els quaranta anys. Ens acostem generacionalment, compartim referents culturals i la seva trajectòria és sòlida i contrastada, amb una tretzena de compactes al darrere. Soc capaç de taral·lejar les tornades de «No tinc temps», «Eufòria» o «La granja de la Paula». Dins el *pop* d'autor, encara té una concepció artesanal de la música, els seus directes són visceralment, i té el valor d'apostar únicament pel català en un mercat en què tothom és trilingüe per provar qui pica. I, a més, és de la Bisbal com Sanjosex, què carai.

Vaig assabentar-me del que tramava Mazoni amb Beethoven gràcies a un *hater* de les xarxes, que ho criticava. Intrigat, em va fer remenar per Internet per veure com s'unien dos mons musicals tan separats. Doncs el seu *Ludwig* va guanyar el Premi Espai Ter de Torroella de Montgrí, que implica l'apadrinament del projecte des de la idea fins a l'estrena i la promoció. El jurat li va valorar «el caràcter innovador d'una creació que parteix d'un dels grans de la música clàssica amb una mirada oberta, sincera i de risc». Suposo que l'Any Beethoven, que l'anypassat va anar pel pedregar a causa de la pandèmia, hi degué ajudar. De fet, fou gràcies al confina-

ment que Mazoni es va llegir la inspiradora biografia del geni que va escriure Jan Swafford. Va trobar que la vida de Beethoven havia estat bastant *rock-and-roll*. «Als bars ens hauríem trobat», afirma Mazoni.

Vosaltres, avançats en el temps, teniu l'avantatge que ja podeu escoltar tot el disc *Ludwig* sencer, però jo, atrapat en el passat, només n'he vist el *teaser* i el videoclip de «Zombies». Al primer, que recull fragments de tots els temes, ja es veu clarament com se sampleritzen instants beethovenians, repetits en breus bucles que serveixen de base a les creacions del bisbalenc. Un dels jocs possibles és reconèixer quin Beethoven s'amaga a cada peça, la Novena simfonia, la Setena o la Cinquena; o el «Clar de lluna». Jo amb els bucles tinc una mica de problema perquè em fan bola: em transporten al temps dels vinils, quan es ratllaven, però ja entenc que és una qüestió personal.

Un bon exemple d'això és el clip de «Zombies», que repeteix la cadència inicial de la Novena, fins que la converteix en un *riff* aclaparador, sobre el qual es desencadenen la lletra i la guitarra elèctrica: «Jo vaig mirant el que vindrà | i tu el que deixem enrere». Sembla que Mazoni m'hagi llegit els pensaments: mentre ell es va electrificant, jo m'encallo en el vell Beethoven.

